

Kókai János
(1972, Budapest)
költő, drámaíró, színész,
dramaturg

Kókai János

Tükörhideg

Hegyek ölelnek körül.
Fejed karodra hajtod.
Fák szunnyadnak ilyen csendben.

Tudod, ilyenkor mindig a Goldberg-variációkat
hallom:
mert minden mozdulatlanság – zene.
Gondolataid egymásba kapaszkodnak,
mint egy lassú fuga szólamai:

Talán most képzeletben a rendelődben jársz.
Lépéseid, akár egy balerina tánca.
Ujjaid csontbillentyűkön, fogakon motoznak.

Csak a fehér van.

Fehér a fájdalom.
Fehér van abban, ahogy hozzám szólsz.
Fehér, amint kis unokahúgod fényképét mutatod.
Nevetésed is fehér selyempapír zizzenése.
Fehér, ahogy hazafelé sétálsz.
Fehér az imád.
Fehéren célzod meg a tökéletest.
Fehér, ahogy az esti teát lefőzöd.
Fehér a figyelmed, mielőtt elalszol.

Gleccserek hűvöséről hozod magaddal mindezt.
Ritka levegőjű magaslatokról.
Jeges patakok mellől,
ahol már nincs félelem, nincs vágy, nincs küzdelem,
csak tükörsima tekinteted.